

Cartes

Espanya...

«el bròquil

s'està florint?»

Jordi Gich Fullà. Cassà de la Selva.

Quedo bocabadat després de sentir les declaracions de la ministra de Foment d'Espanya, la Sra. Ana Pastor, que té la intenció de nacionalitzar aquelles autopistes que són deficitàries a Madrid, València i Múrcia. És possible que actualment sigui un globus sonda, però cal reflexionar seriosament sobre la política d'obres públiques que s'ha realitzat a Espanya en els darrers anys: trams de trens d'alta velocitat que s'han de tancar perquè hi viatjaven nou persones al dia, aeroports fantasmes en els quals no aterren avions i que a sobre es construeixen amb la pista estreta! I una xarxa magnífica de carreteres que semblen autopistes, però que s'anomenen autovies.

De fet, la Sra. Pastor, en poc més d'un mes, és la segona perla que ens deixa anar, ja que sembla que té la intenció de no seguir les recomanacions de Brussel·les i vol fer passar el «Corredor del Mediterráneo» pel centre d'Espanya foradant els Pirineus (una altra obra faraònica) per no fer una «España asimétrica».

Així doncs, s'han fet tota una sèrie d'inversions a tort i a dret, sense mirar prim i amb independència del color polític, en les quals no hi ha hagut cap mena d'estudi de viabilitat que justificués la despesa (millor no recordar les declaracions del Sr. José Blanco al respecte), i un cop feta la despesa (per exemple carreteres públiques radials de Madrid), cal fer més despesa per «nacionalitzar» les autopistes que no són rendibles.

Mentrestant, a Catalunya, seguim sense tenir connexió de tren d'alta velocitat entre Barcelona i França (ja fa 20 anys que es va inaugurar el primer AVE a Espanya i caldria recordar-los que la prosperitat econòmica, ja sigui mitjançant transport de mercaderies o en turisme, està relacionada, principalment amb el Nord), no tenim cap via pública digna entre Barcelona i Girona: tenim la Nacional-II (també caldria recordar-los que és la principal via pública de comunicació amb Europa) que passa pel mig dels pobles del Maresme plens de semàfors i la carretera C-35 de Granollers a Girona, que en el tram entre Hostalric i Mallorquines no hi ha ni voral i trams en els quals no passen dos camions alhora! I també tenim un aeroport nou ple de companyies de low cost, amb pocs vols intercontinentals que, evidentment, ens limita el nostre creixement industrial per la manca de connexions directes amb les principals ciutats europees i mundials. En resum, ni carreteres, ni trens, ni avions, i si ens despistem, també perdrem els vaixells.

Tot parodiant a l'Artur Mas de Polònia: catalans, catalanes, no voleu dir que el bròquil no ho està ja, de florint?...

Però, amb il·lusió! És evident que així no podem seguir, això sí que és asimètric Sra. Pastor.

Cant a la vida

Gemma Ros Valls. blanes.

Demà, 24 de març, se celebra el Dia internacional de la Vida i la cantant Mai Meneses, del grup Nena Daconte, ha fet pública la seva participació en el concert que hi tindrà lloc. L'acte tindrà la felix coincidència que l'artista hi prendrà part amb sis mesos d'embaràs.

Només dir-ho ja li han plogut crítiques, insults i atacs dels col·lectius avortistes més radicals. L'han amenaçat de no comprar més els seus àlbums i fer el possible per estroncar la seva carrera artística. Ella, valenta i decidida, no s'ha fet enrere.

Sembla mentida que, en plena democràcia, un dret tan bàsic com el de la llibertat d'expressió pugui originar represàlies. Què entenen aquests grups antivida per respecte a les idees? O és que, potser, pensen que només les seves ho són de respectables?

Enhorabona a la Mai pel seu coratge, fermesa i la seva propera maternitat. Felicitats també al fill que espera, per gaudir d'una mare tan valenta. Diuen que als nadons els encanta la música. Segur que ell dansarà al compàs de la guitarra de la seva mare, ben acompanyat pel cor silenciós de tots aquells nens i nenes a qui no se'ls ha donat

l'oportunitat de viure.

Cançó trista des de Palau-saverdera

isabel maria cortada soler. palau-saverdera.

Són conegudes les relacions poc cordials entre el meu pare, Felip Cortada, i l'alcalde de Palau-saverdera. El meu pare té 86 anys, i des de molt jove va tenir inquietud per participar en la vida política del poble.

Als anys 70 la seva lluita va ser portar l'aigua corrent al poble. I dic lluita perquè un cop a l'alcaldia va haver de sostenir una contesa contra ments caciquils que volien mantenir els seus privilegis. Ell molestava, perquè ja en aquella època tenia «el mal hàbit» de denunciar els abusos i els tripxjocs que muntaven els prohoms de torn. Per això escampaven mentides contra la seva persona, manipulaven i esperonaven personatges a plantar-li cara amb insults i crits, assetjaven els seus regidors fins que el varen abandonar. La família se'n va ressentir. Vàrem ser agredits verbalment, ens varen deixar excrements davant la porta i ens varen pintar les parets de casa.

Encara guardo anòmins.

La nostra democràcia està malalta i la justícia és lenta i cara. En alguns jutjats ni tan sols es belluga, i els casos de corrupció, com la falta de moralitat o ètica política, en les petites poblacions passen desapercebuts davant d'altres de grans dimensions, i no passa res! I els partits implicats, que protegeixen personatges de dubtós tarannà, s'excusen en l'argument que el cap de llista guanya les eleccions amb majoria absoluta i així cobreixen les actuacions antidemocràtiques i poc transparents que contribueixen a debilitar encara més la sobirania del poble envellida de manera prematura, i no passa res! Fins i tot el síndic de greuges reclama al Parlament de Catalunya més transparència a les administracions.

El sr. Deusedas no en té prou amb el pare en aquesta lluita inacabable, i la fa extensiva a la meva persona. I ho fa en les seves aparicions estelars a L' hora de l'alcalde, a Empordà TV. Així doncs, i per no perdre el costum, el dia següent de l'acte de «conciliació» amb el pare la setmana passada, no es va estar de referir-se a mi i la companya Carme Montenegro com a tiquets futuribles de consorci polític de «poca categoria». No necessito dels seus afalacs, ni els vull. En tinc prou amb l'afecte dels meus familiars, amics i veïns, dels meus companys i companyes de feina i del meu alumnat a l'escola de Palau-saverdera.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/03/23/cartes/553685.html?utm_source=rss